

“मीठे बच्चे— मम्मा बाबा समान सेवा गर्नको लागि बुद्धिलाई सतोप्रधान बनाऊ। सतोप्रधान बुद्धि भएकाले नै धारणा गरेर अरूलाई गराउन सक्छन्।”

प्रश्नः— सबै भन्दा उच्च पुरुषार्थ कुनचाहिँ हो, जुन अहिले तिमी बच्चाहरूले गरिरहेका छौ?

उत्तरः— माता-पिताको तख्तलाई जित्नु, यो हो सबै भन्दा उच्च पुरुषार्थ। मम्मा बाबा आएर तिमी वारिस बनुन्, यस्तो नम्बरवन बन्ने लक्ष्य राख। यसको लागि उच्च सेवा गर्नु छ। धेरैलाई आफू समान बनाउनु छ। दुःखी मनुष्यहरूलाई सुखी बनाउनु छ। अविनाशी ज्ञान रत्नहरूलाई बुद्धि रूपी बर्तनमा धारण गरेर अरूलाई दान दिनु छ।

गीतः— भोलेनाथ से निराला ...

ओम् शान्ति। अहिले बच्चाहरूले चिनेका छन्— हामीलाई सिकाउने बाबा अथवा माता-पिता हुनुहुन्छ। बच्चाहरू नै यस खुशीमा रहनु छ। अहिले त हामी बेहदका बाबाका बनेका छौं। प्रतिज्ञा पनि बच्चाहरूले गर्छन्— बाबा अहिले हामी हजुरका नै हौं। हामी हौं ईश्वरका, अब असुरहरूको सम्बन्धमा छैनौं। हामी आसुरी मतमा चल्दैनौं। आसुरी मत कसलाई भनिन्छ? जो श्रीमतमा नचलेर आसुरी कर्म गर्छन्। एउटा छ ईश्वरीय कर्म, अर्को छ आसुरी कर्म। यो कुरा कसैले पनि जान्दैनन्— आदि सनातन देवी-देवता धर्म कहिले र कसले स्थापना गरेको थियो? अरू सबै धर्मकाले आफ्नो-आफ्नो धर्मलाई जान्दछन्। संन्यासीहरूले भन्छन्— हाम्रो धर्म शंकराचार्यले स्थापना गरे। देवी-देवता धर्म त अहिले छैन त्यसैले बताओस् कसले? लक्ष्मी-नारायण आदिको कसैलाई थाहा छैन। बाबालाई नै जान्दैनन् त्यसैले बेमुख भएका छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— बेहदका बाबा आएर हामी बच्चाहरूलाई फेरि राजयोग सत्ययुगको लागि सिकाउनुहुन्छ। तिमीले वैकुण्ठको मालिक बन्नु छ। कृष्णपुरी जानु छ। यो त कंसपुरी हो। कंस र कृष्ण सँगसँगै हुन सक्दैनन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई खुशी हुनु पर्छ— हामीलाई परमपिता परमात्माले राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म परमधामदेखि आएको छु, पुरानो यस रावणको दुनियाँमा, पुरानो शरीरमा। जसरी मनुष्यहरूले पितृ ख्वाउँदा त्यो आत्मा पुरानो शरीरमा आउँछ। उसको लागि पुरानो दुनियाँ भनिँदैन। पुरानो शरीरमा आउँछ फेरि त्यसलाई ख्वाउँछन् पिलाउँछन्। यो रमम-रिवाज यहाँ चल्दै आउँछ। यो भयो भावना। भन्छन् मेरो पतिको आत्मा यस ब्राह्मणमा आएको छ। यस्तो भावना राख्छन्। पतिको नाम रूपलाई याद गर्छन्। आत्मा नै आएर स्वीकार गर्छ। यो हो यहाँको रसम-रिवाज। सत्ययुगमा यो कुरा हुँदैन। फाल्तू खर्च गर्नु, धक्का खानु— यो भक्तिमार्गको रसम हो। भावना राख्नाले अल्पकालको सुख, त्यो पनि बाबाबाट नै मिल्छ। बाबाले कहिल्यै दुःख दिनुहुन्न। मनुष्यहरूले नजान्नाको कारणले भनिदिन्छन्— सुख र दुःख परमात्मा नै दिनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू यो खेल बनेको छ। जो देवी-देवता धर्मका हुन् उनीहरू नै आएर ब्राह्मण बन्छन्। थाहा हुन्छ यो हाम्रो कुलको हो, यसले धेरै भक्ति गरेको छ। जसरी कसैले धेरै राम्रो पढ्छ भने उसले पद पनि राम्रो पाउँछ। त्यसरी नै जसले धेरै भक्ति गरेको छ, बाबा आएर भन्नुहुन्छ— अहिले म उनीहरूलाई भक्तिको फल दिन आएको छु। भक्तिमा त दुःख छ नि। कति भट्किन पर्छ! अब मैले तिमीलाई सबै दुःखबाट दूर गर्छु, यदि श्रीमतमा चलिरहन्छौ भने। बाबाले कहिल्यै उल्टो मत दिनुहुन्न। सम्मुख आएर

श्रीमत दिनुहुन्छ। यस्तो भनिदैन— रावण कुनै चीज हो जो कसैको बुद्धिमा बसेर मत दिन्छ। यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। मनुष्यहरू बिलकुल पतित बन्छन्, मायाको कारणले। तिमीलाई थाहा छ— हामी देवता बन्छौं फेरि आधा कल्प पछि पतित बन्न सुरु गछौं। यी बाबा पनि त अनुभवी बुजुर्ग थिए। साधू-सन्त आदि सबै देखेका छन्। शास्त्र पनि पढेका छन्। बाबा अवश्य अनुभवी रथमा नै आउनुहुन्छ। त्यसको पनि अवश्य कुनै इतिहास छ— भगवान्‌ले यो एउटै रथ किन लिनु भयो? भागीरथ अर्थात् भाग्यशाली रथको गायन छ। भनिन्छ— भागीरथबाट गंगा निक्लिइन्। अब पानीको गंगा त निक्लन सक्दैन। पहिले हामीले पनि बुझेका थिएनौं। भाग्यशाली रथ त यो ब्रह्माको भयो नि, जसमा परमपिता परमात्मा आउनुहुन्छ। मनुष्यहरू त अलमलमा पर्छन्— यी ब्रह्मामा कसरी आउनुहुन्छ? तिमीहरूले यस मनुष्यलाई ब्रह्मा भन्छौ! ब्रह्मा त भगवान् हुन्। सूक्ष्मवतनमा रहनेवाला हुन्, तिमीहरूले फेरि मनुष्यलाई ब्रह्मा बनाएका छौ, यस्तो-यस्तो भन्छन्। यो त यिनीहरूको कल्पना हो, ब्रह्मा, विष्णु, शंकर यहाँ कहाँबाट आउन्। अरे प्रजापिता ब्रह्माको मुखबाट ब्राह्मण पैदा भए भने त्यो त यहाँ नै हुन्छ नि। जे जति भएको छ त्यो त फेरि पनि हुन्छ। मुसलमान कसरी आए, के के भयो? यो सबै फेरि पनि हुन्छ। तिमीले ड्रामाको रहस्यलाई जान्दछौ, अरू कसैले जान्दैनन्। उनीहरूले त भनिदिन्छन् ड्रामाको आयु लाखौं वर्ष हुन्छ। फेरि भन्छन् प्रलय पनि हुन्छ। अब यदि कृष्ण आए भने पनि सत्ययुगमा आउँछन् नि। उनलाई फेरि द्वापरमा किन लगेका छन्? प्रलय त कहिल्यै हुँदै-हुँदैन। गाउँछन् पनि पतित-पावन आउनुहोस्, त्यसैले अवश्य पतित दुनियाँमा आएर पतितहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै एक पटक, पतितहरूलाई पावन बनाउन। म ज्ञान सागरले नै सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउन सक्छु। पुरानो दुनियाँलाई नयाँ कसरी बनाउँछु— त्यो बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु। त्यो हो हदको घरको कुरा, यो हो बेहदको घर। बाबाको त प्यार रहन्छ नि। त्यसैले त भक्तिमार्गमा पनि यति मदत गर्नुहुन्छ। मनुष्यले त गर्न सक्दैनन्। भन्छन् ईश्वरले सुखको जन्म दिनुभयो। कसै सँग पैसा धेरै भयो भने भन्छन् ईश्वरले दिनुभएको हो। फेरि उहाँले लिनुहुन्छ त दुःख किन हुन्छ? अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— अरू कसैको कुरा नसुन, सिवाए एक बाबाको। बाबा, शिक्षक, गुरु तिनै रूपमा पार्ट खेलेर देखाउनुहुन्छ। सद्गतिदाता हुनुहुन्छ नै एक। अन्धाको लट्ठी एक प्रभु... पतितहरूलाई पावन बनाउने एक प्रभु... बाबा भन्नुहुन्छ— म साधूको पनि उद्धार गर्न आउँछु।

तिमीहरू सबै ब्रह्माकुमार कुमारीहरू हो। सत्ययुगमा थियो पवित्र प्रवित्ति मार्ग। अहिले भएको छ अपवित्र प्रवित्ति मार्ग, जसलाई विकारी प्रवित्ति मार्ग भनिन्छ। मनुष्यहरू अति दुःखी छन्, कुरै नगर। त्राहि त्राहि गर्छन्, रुन्छन्, कराउँछन्। अनेक धर्म छन्। सत्ययुगमा थियो एउटै धर्म जुन एक बाबाले नै स्थापना गर्नुहुन्छ। गीतामा कृष्ण भगवानुवाच लेखिदिएका छन्। यो हो ठूलो भूल। परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ निराकार, उहाँको नाम हो शिव। आत्माको नाम एउटै नै चल्छ अर्को हुँदैन। शरीरको नाम बदलिन्छ। एउटा शरीर छोडेर अर्को लियो भने नाम बदलिन्छ। बाबाको नाम एक शिवबाबा, उहाँलाई शरीरीक नाम मिल्दैन। आत्मा जुन ८४ जन्म भोग्नेवाला छ उसको शरीरको नाम हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो त एक नै नाम छ। गर्न त म यिनमा प्रवेश गर्छु तर शरीरको मालिक त यी दादाको आत्मा हुन्छ, जसमा प्रवेश गरेर प्रजा रचिरहेको छु। प्रजापिता त अवश्य यहाँ चाहिन्छ नि। मनुष्यहरूले यी कुरालाई जान्दैनन्। यो एउटै कलेज छ जसमा सबै पढ्छन्। मुरली सबै ठाउँमा जान्छ फेरि कसैको बुद्धि सतोप्रधान, कसैको सतो, कसैको रजो, कसैको तमो... बिलकुल नै धारणा

हुँदै तसैले उनीहरूको कर्म नै यस्तो हुन्छ। बाबाले के गर्ने? सबै त एकसमान हुन पनि सक्दैनन्। यो ईश्वरीय कलेज हो। ईश्वर पढाउने एक हुनुहुन्छ, जसलाई पढाउनुहुन्छ उनीहरूले धारणा गरेर फेरि टीचर बन्छन् पढाउनको लागि। हरेकले हेर्नु छ— मेरो सतोप्रधान बुद्धि छ? मैले बाबा मम्मा जस्तै सम्झाउन सक्छु? बाबाको पासमा त सबै सेन्टरका समाचार आउनु पर्छ— कति विद्यार्थी नित्य आउँछन्? कहिलेबाट पवित्र रहन्छन्? बाबालाई सबै पोतामेलको जानकारी हुनु पर्छ। माता-पिता ठूलो हुनुहुन्छ नि। जगदम्बा माँ पनि त बच्ची हुन्। यी बाबा यस दुनियाँका पनि अनुभवी छन्। ड्रामामा मुख्य कलाकारलाई हेरिन्छ नि। बाबाले यो रथ लिनु भएको छ, अवश्य केही त होला नि। आदिदेव ब्रह्माको कति नाम छ! मनुष्यले बुझ्दैनन् आदि देव कसलाई भनिन्छ। वास्तवमा आदिदेव र आदिदेवी माता-पिता यी बन्छन्। फेरि यिनको मुखबाट सरस्वती माँ निकलिन्छन् त्यसैले सबै बच्चा भए। यिनले भन्छन् म शिवबाबाको बच्चा पनि हुँ र उहाँको युगल पनि हुँ किनकि ममा प्रवेश गरेर मेरो मुखद्वारा बच्चा पैदा गर्नुहुन्छ। कति गहन कुरा छ। सतोप्रधान बुद्धि भएकाले राम्रोसँग बुझ्दछन्। नम्बरवार हुन्छन् नै। रोयल घराना र प्रजामा फरक त रहन्छ नि। प्रजा पनि आफ्नो पुरुषार्थले बन्छन् र राजा पनि आफ्नो पुरुषार्थले बन्छन्। बाबाले भन्नुहुन्छ— तिमीले राम्रोसँग पढ्यौ भने उंच पद पाउँछौ। हकदार जो बन्छन् उनीहरू त भित्र रोयल घरानामा नै आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ— पूरा पुरुषार्थ गर, म त आएको नै छु राजाई दिनको लागि। पुरुषार्थ गर्नु छ— म माता-पिताबाट स्वर्गको बादशाहीको वर्सा लिन्छु। नत्र क्षेत्रिय बन्ने छु। विद्यार्थीले स्वयं पनि जान्न सक्छन्। त्यो स्कूलमा त कोही फेल भयो भने फेरि पढ्न पर्छ। यहाँ त फेरि पढ्न सकिँदैन। फेल भयो भने फेल नै रहन्छ, त्यसैले पुरुषार्थ पूरा गर्नु छ। धेरैलाई आफू समान बनाउनु— यो हो उच्च सेवा। दुःखी मनुष्यहरूलाई सदाको लागि सुखी बनाउनु छ। आफ्नो काम नै यो भयो। बाबाले सदैव भन्नुहुन्छ— यस्तो नसम्झ सिन्धुमा धेरैले घरबार छोडे त्यसैले हामीले पनि छोड्न पर्छ। होइन, त्यो त ड्रामामा निश्चित थियो। बाँकी भगाउने आदिको त कुरा नै होइन। भगवान्ले नराम्रो काम कहाँ गर्नु हुन्छ र। यो हो झूटो कलंक।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— पहिलो नम्बरमा यी मम्मा-बाबाले पद पाउँछन्। तिमीले फेरि मम्मा-बाबाको तख्त माथि जीत प्राप्त गर्छौ। जो पहिला नम्बर हुन्छन् उनीहरू फेरि तल उत्रिँदै जान्छन्। बच्चा ठूला भएर तख्तमा बस्छन् त्यसैले मम्मा-बाबा सेकेण्ड नम्बरमा जान्छन्। पहिलाका राजा-रानी फेरि तल जान्छन्। त्यसैले पुरुषार्थ गरेर बाबा-मम्माको तख्तमाथि जीत प्राप्त गर्नु पर्छ। अहिले जीत प्राप्त गर्ने होइन, भविष्य तख्तमाथि जीत प्राप्त गर्नु छ, मम्मा-बाबा आएर तिम्रो वारिस बनुन्। बाबाले बच्चाहरूलाई कति राम्रो सँग सम्झाउनुहुन्छ। यो ज्ञान पारो जस्तै छ, जुन तुरून्तै उड्छ। कसैको त अलिकति पनि धारणा छैन। अचम्म छ नि!

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय छ— यहाँ त निराकार भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, कृष्णले होइन। भगवानुवाच छ नि। भगवान्लाई त तिमीले शरीर दिन सक्दैनौ। शिव भगवानुवाच कृष्णको शरीरद्वारा— यस्तो पनि त लेखिएको छैन। यो हो भगवानुवाच। बाबा भन्नुहुन्छ— पहिला यो दिलमा आउनु पर्छ बाबाले हामीलाई बसेर पढाउनुहुन्छ। बाबा शब्द आउनाले वर्सा याद आउनु पर्छ। जति हामी पढ्छौ त्यति स्वर्गमा उंच पद पाउँछौ। जति बाबालाई याद गर्छौ, त्यति विकर्मको बोझ खतम हुन्छ। याद गर्नाले बुद्धि सूनको बर्तन हुन्छ। दान गर्दै रह्यौ भने धारणा हुँदै जान्छ। धन दिए धन ना खुटे.... बाबा तिमी माथि राजी हुनुहुन्छ। तिमी ब्राह्मणले अहिले

अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दान गछौं। उनीहरूले शास्त्र जुन सुन्छन्, त्यसैलाई ज्ञान सम्झन्छन्। सम्झन्छन् यही लाखौंको सम्पत्ति हो। तर हो कौडीको त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चाहरूको दिलमा आउनु पर्छ हाम्रो बाबा शिक्षक हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ, साथ लैजानेवाला पनि हुनुहुन्छ। मुक्ति-जीवनमुक्तिमा लैजानुहुन्छ। यो हो ज्ञान अमृत। बच्चाहरू स्कूलमा पढ्दा ब्रह्मचारी रहन्छन्। यदि गन्दा हुन्छन् भने पढाइ कमजोर हुन्छ। बुद्धि एकदम मलिन हुन्छ। यो फेरि हो रूहानी विद्या, ब्रह्मचर्यमा नरहेसम्म धारणा हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— अब पढ, नत्र कल्प-कल्प स्वर्गको मालिक बन्न सक्दैनौ। आफ्नो पुरुषार्थद्वारा नै बन्छौ। बाबाले आशीर्वाद दिने हो भने त सबैलाई राजा बनाउनु हुन्थ्यो। बाबा भन्नुहुन्छ— यो त पढाइ हो। पढ्छौं लेख्छौं भने बन्छौं मालिक। यदि बुद्धिले धक्का खाइरहन्छ भने खराब हुन्छौ। यो धेरै ठूलो कलेज हो। नाम नै छ ब्रह्माकुमार कुमारीहरूको ईश्वरीय विश्व-विद्यालय। ईश्वरद्वारा स्थापना गरिएको हो। ईश्वरलाई नै पिता भनिन्छ। त्यसैले बाबा पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ। यो तिमीहरू सिवाय कसैले पनि बुझ्दैन। सतगुरुको रूपमा सबैलाई वापस लैजानेवाला हुनुहुन्छ। उनीहरू त गुरु एउटा मर्नो भने फेरि अर्को चेलालाई गद्दीमा बसाउँछन्। यो त व्यभिचारीपना भयो। बाबाले त गेरेण्टी गर्नुहुन्छ— मैले सबैलाई वापस लैजान्छु। कहाँ? जसको लागि तिमीहरूले आधाकल्पदेखि भक्ति गर्दै आएका छौ। मुक्तिधाम लैजान्छु। फेरि जो श्रीमतमा चल्छन्, उनीहरू वैकुण्ठको मालिक बन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पढाइलाई धारण गरेर अरूलाई पढाउन लायक बन्नु छ। मम्मा-बाबा समान सेवा गर्नु छ।
- २) अविनाशी ज्ञान रत्नको दान गरेर दुःखी मनुष्यहरूलाई सुखी बनाउनु छ। पढाइ राम्रोसँग पढ्नु छ।

वरदानः— आवाज भन्दा पर श्रेष्ठ स्थितिमा स्थित रहेर शान्तिको शक्तिको अनुभव गर्ने मास्टर बीजरूप भव
आवाज भन्दा पर रहने श्रेष्ठ स्थिति सर्व व्यक्त आकर्षणहरू भन्दा पर न्यारा र प्यारा, शक्तिशाली स्थिति हो। एक सेकेण्ड पनि यस स्थितिमा स्थित भयौ भने त्यसको प्रभाव सारा दिन कर्म गर्दा पनि स्वयंमा विशेष शान्तिको शक्तिको अनुभव गछौं। यही स्थितिलाई कर्मातीत स्थिति, बाबा समान सम्पूर्ण स्थिति भनिन्छ। यही मास्टर बीजरूप, मास्टर सर्वशक्तिवानको स्थिति हो, यस स्थितिद्वारा हरेक कार्यमा सफलताको अनुभव हुन्छ।

स्लोगनः— महान आत्मा त्यो हो जसको हर बोल महावाक्य हुन्छ।